

Нам є за що любити ...

Україна... Моя рідна країна, земля наших батьків, на якій нам судилося народитися і жити, яка стала для всіх нас Батьківщиною. Велична і трагічна історія нашої країни. Здавна численні завойовники приходили на нашу прекрасну, багату землю, щоб загарбати нас й поневолити український народ.

Народні пісні, думи, перекази донесли до нас правду про давні героїчні і сумні часи, коли славні козаки-запорожці боронили волю народу, священні землі рідної землі. Тривалий час Україна, втративши незалежність, стогнала під ярмом поневолювачів. Але тліла в народі під попелом неволі «іскра вогню», невмирущим виявився нескорений дух, прагнення до свободи.

Наші землі бачили багато, вони все пам'ятають. Чому ж ми не змозі зрозуміти та зберегти нашу історію? Зробити все, щоб болючі уроки історії були засвоєні та більше не повторювалися. І першим, хто сказав про це на весь світ, був Тарас Шевченко: Не вмирає душа наша, Не вмирає воля.

Традиції великого Кобзаря підхопили і продовжили його численні послідовники – всі ті, кому не байдуже, хто ми і звідки ми пішли? Хто наші батьки, які наші цінності та як ми їх захищаємо? Саме завдяки їхній титанічній праці, самозреченості заради Вітчизни Україна нарешті здобула самостійність, стала незалежною. На цьому шляху зроблено тільки перші кроки. Багато ще складних проблем у молодій нашої держави.

Я народилася на українській землі, живу в Україні і сподіваюсь, що буду жити тут все своє життя. Тут живуть люди, яких я люблю. Тут моя родина, мої друзі. Україна – моя Батьківщина. І я її люблю, погану або гарну, злиденну або багату. Нехай не зовсім гладко в країні йдуть справи, але вона в мене єдина, іншої такої країни немає. І не буде.

Україна - це чарівна природа, це неповторна культура, це все те що навколо нас, Україна - це та земля, де я народилася, де завжди на мене

чекатиме батьківська домівка, зігріта теплим родинним затишком, добротою та материнською ласкою, це - моя Батьківщина, найкраща і найрідніша.

Кожну державу формує народ, який живе на її теренах і творить національну культуру. Саме на національній свідомості громадян будується країна, що посідає гідне місце серед інших країн і впливає на події у світі.

Ми не повинні ніколи забувати своїх коренів, завжди бути готовими захистити нашу самобутність та наші традиції й цінності, бо ми є носіям унікальної культурної спадщини на теренах Східної Європи. На території нашої країни знаходяться унікальні споруди, які визнанні міжнародними організаціями як світова культурна спадщина. Велике значення в залучення кожної людини та суспільства в цілому до системи загальнолюдських цінностей, досвіду попередніх поколінь відіграють історичні, архітектурні пам'ятки, заповідники та музеї. Кожна з таких пам'яток (Національний історико-архітектурний заповідник "Кам'янець" м. Кам'янець-Подільський; Києво-Печерська Лавра м. Київ, Державний історико-архітектурний заповідник "Хотинська фортеця" м.Хотин Чернівецької обл.; Національний дендрологічний парк "Софіївка" м.Умань т.д.) носить в собі відбиток історичного значення, та виступає носієм національно-культурної самобутності нашої країни.

Однією з найзагадковіших культурних надбань української культури виступає трипільська культура. Її визнають у світі, як найдавнішу та найрозвиненішу культуру на території сучасної Східної Європи періоду енеоліту. На сьогоднішній день багатьох вчених дивує, як людина тих часів вміла так вправно та майстерно виготовляти кухонні прилади, знаряддя праці та застосовувати їх в повсякденному житті. Нашим недоліком є те, що не всі на сьогодні можуть відповісти на прості запитання: «що таке українська культура», «хто ми – українці»?

Окремим національним здобутком нашої держави виступає наша рідна українська мова. У мові віддзеркалюється весь народ і вся наша батьківщина, в ній втілюється творча сила народної думки, що знаходить відображення в

рідних піснях, мелодіях, у віршах народних письменників. Ми можемо в своєму розвитку (політичному, економічному, соціальному) проходити різні етапи та періоди, але незміною у нас залишається рідна мова. В рідне слово ми вкладаємо різні погляди, різні вірування наших предків, сліди пережитого горя та моменти радощів – увесь слід духовного життя свого народу. Мова є найважливішим та найміцнішим зв'язком, що об'єднує минулі, теперішні та майбутні покоління народу в єдине ціле. Коли зникає рідна мова – народ теж поступово зникає. Тому бережімо наше найцінніше надбання – нашу мову, нашу державу, нашу самобутність.

Нам є за що любити нашу державу. Як писав український письменник В.Сосюра:

«Любіть Україну, як сонце, любіть, як вітер, і трави, і води... В годину щасливу і в радості мить, любіть у годину негоди...»

Давайте дослухаємося до цих слів та будемо любити нашу державу такою яка вона є, бо саме такою зробили її ми – прості люди – українці.

**Підготувала слухачка 2 групи 1 курсу
факультету державного управління**

Пірожкова Л.В.